

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **M. K.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 lipca 2024 r.

zażalenia pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej J. K. na zarządzenie Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Legnicy z 31 stycznia 2024 r. sygn. akt IV WKK 21/23,

o odmowie przyjęcia kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z 3 października 2023 r. sygn. akt IV Ka 395/23, utrzymującego wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z 19 kwietnia 2023 r. w sprawie sygn. II K 1460/22,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z 3 października 2023 r. w sprawie sygn. IV Ka 395/23 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Lublinie z 19 kwietnia 2023 r. w sprawie sygn. II K1460/22, którym skazał M. K. za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 2 lat i oddaniem w tym czasie pod dozór kuratora sądowego, choć aktem oskarżenia zarzucono mu popełnienie jednego czynu, wyczerpującego znamiona art. 207 § 1 i 1a k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Od tego wyroku w dniu 15 listopada 2023 r. kasację wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej J. K., której przyjęcia odmówiono zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału IV Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Legnicy z 31 stycznia 2024 r. sygn. akt. IV WKK 21/23. Zarządzenie to zostało zaskarżone zażaleniem tego pełnomocnika z 21 marca 2024 r., w którym podniesiono, iż wbrew twierdzeniom zawartym w zaskarżonym zarządzeniu, w opinii skarżącej, M. K. został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 197 § 1 k.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniesione zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wnosząc kasację od wyroku Sądu Okręgowego, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego dostrzegł ograniczenie przewidziane w art. 523 § 3 k.p.k., ale ocenił, że skazanie oskarżonego tylko z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. stanowi "*eo ipso* uniewinnienie z zarzutu z art. 197 § 1 k.k.", stąd wniesienie kasacji w tej sprawie było dopuszczalne.

Stanowiska tego podzielić nie można. Przepis art. 523 § 3 k.p.k. odnosi się do całości rozstrzygnięcia zawartego w prawomocnym wyroku sądu odwoławczego, od którego może być wniesiona kasacja - art. 519 k.p.k. Niniejsza sprawa nie była złożona ani podmiotowo, ani przedmiotowo. M. K. aktem oskarżenia zarzucono popełnienie jednego czynu i w ramach tożsamości tego czynu, po zmodyfikowaniu jego opisu i kwalifikacji prawnej, sąd pierwszej instancji wydał wyrok skazujący, który został utrzymany w mocy wyrokiem sądu odwoławczego. Wyroku skazującego nie można utożsamiać z wyrokiem uniewinniającym, choćby w opisie czynu i jego kwalifikacji nastąpiły istotne zmiany w stosunku do propozycji zawartej w akcie oskarżenia. Nie ulega wątpliwości, że gwarancyjny zapis w art. 523 § 3 k.p.k. - "kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania..." - nie może być interpretowany w sposób rozszerzający, a właśnie taką wykładnię przedstawił autor kasacji.

W realiach tej sprawy zmiana opisu czynu zarzuconego M. K. oraz jego kwalifikacji prawnej nie może zmienić istoty tego, że wobec oskarżonego zapadł

wyrok skazujący, a nie wyrok uniewinniający, co implikuje - zgodnie z art. 523 § 3 k.p.k. - niedopuszczalność kasacji wniesionej przez stronę na jego niekorzyść. Ograniczenie przewidziane w tym przepisie zostaje wyłączone jedynie w sytuacjach przewidzianych w art. 523 § 4 k.p.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]